

ELLINOR RAFAELSEN

HUIPPUVUORTEN
YÖT 12

Kylmät sydämet

POHJOISET
SAAGAT

SAGA
EGMONT

Kylmät sydämet

Ellinor Rafaelsen

Kylmät sydämet

Huippuvuorten yöt 12

Suomentanut Saga Egmont

Editoinut Salla Korpela

Saga Egmont

Kylmät sydämet – Huippuvuorten yöt 12

Translated by SAGA Egmont
Edited by Salla Korpela

Original title: *Kalde hjerte*

Original language: Norwegian

Copyright © 2016, 2026 Ellinor Rafaelsen and Saga Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727283524

1st POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser. It is prohibited to perform text and data mining (TDM) of this publication, including for the purposes of training AI technologies, without the prior written permission of the publisher.

This work is republished as a historical document. It contains contemporary use of language.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Vognmagergade 11, 2, 1120 København K, Denmark

TÄRKEITÄ HENKILÖITÄ TÄSSÄ KIRJASSA:

TORA LYNGVIK	nuori nainen Tromssasta
FREDRIK HANKE	turkispyytäjä
OSKAR KAROLIUSSEN	turkispyytäjä
JOHAN	turkispyytäjä

EDELLINEN KIRJA PÄÄTTYI NÄIN:

Georg Bjørnnes oli lähtenyt kolmen koiransa kanssa. Hiljaisuus, joka täytti pienen turkispyytäjän majan vahvan ja kookkaan turkispyytäjän lähdettyä, oli niin ahdistava, ettei Tora kestänyt jäädä sisälle. Hän veti anorakin ylleen ja saappaat jalkaansa, kiskoi hatun korvilleen ja astui ulos harmaansiniseen hämääseen. Lännessä kajastava valo jaksoi juuri ja juuri tunkeutua pilvien läpi kuin horisonttiin laskeutuva sädekimppu.

Toran piti nyt saada olla yksin. Alhaalla rannalla hän näki Johanin kävelemässä edestakaisin kädet selän takana. Hänkin selvästi hakeutui yksinäisyyteen näinä illan vaikeina tunteina.

Niinpä Tora lähti toiseen suuntaan. Kohti moreenia. Hän ei voinut lähteä kovin kauas, koska hänellä ei ollut asetta mukanaan, mutta sen verran etäälle hänen oli majasta päästävä, ettei kukaan kuulisi, jos hän alkaisi huutaa ja kiljua. Tai itkeä.

Hänen oli saatava päästää valloilleen pelkonsa ja kurkunkäässä pakottava, lamaannuttava ahdistus. Hän halusi päästää villejä, hillittömiä huutoja, jotta paine hellittäisi.

Nyt Tora nimittäin käsitti, että se, mitä he olivat pitkään pelänneet, mutta mitä yksikään heistä ei ollut uskaltanut viime viikkoina pukea sanoiksi, oli tullut todeksi. He olivat yksin ja hylättynä Kipsvikassa. Laivaa ei ollut tulossa. Ei tänään eikä huomenna. Ei ensi viikolla tai ensi kuussa. Kotimatkaa ei tulisi...

Koko talvi... Tora ajatteli ja istuutui soralle. Hänen silmänsä harhailivat mökin ja vuonon yli Johaniin, joka oli nousemassa rannalta majalle. Koko pitkä talvi... Yksin kahden miehen kanssa, läpi syksyn, talven ja toisenkin kevään, ennen kuin meri vapautuisi jäästä ja laivat taas liikennöisivät Longyearbyeniin. Yhdeksän tai kymmenen kuukautta, 30–40 viikkoa, noin 300 päivää...

Tora tunsu ahdistuksen kietoutuvan kaulalleen köyden tavoin. Se oli niin kireällä, että hänen piti nykäistä puseronsa kaula-aukkoa tunteakseen sen löystyvän. Hän halusi työntää pois seuraavaksi mieleensä nousseet ajatukset, mutta tiesi, että se olisi pään työntämistä hiekkaan. Totuus nimittäin oli, etteivät Oskar ja Johan olleet täydentäneet varastojaan yli vuoteen, eivät sen jälkeen, kun olivat reilu vuosi sitten kesällä saapuneet. He olivat lähteneet siitä, että olisivat Kipsvikassa vuoden, eivät sen pidempään...

Meillä ei ole tarpeeksi elintarvikkeita kuukaudeksikaan, Tora ajatteli. Millä me elämme? Hylkeenlihalla ja riekoilla, jääkarhun lihalla... ja millä muulla?

Keripukki... tuo pahaenteinen sana hiipi muiden synkkien mietteiden joukkoon. Keripukki... Yksipuolisella ruokavaliolla heille kävisi talven päätteeksi kuin ruotsalaisen talon metsästäjille. He päätyisivät mädiksi, hampaattomiksi, kuihtuneiksi ruumiiksi...

1

Kipsvika, lokakuu 1927

Tora oli pelännyt paljon. Lapsena häntä oli pelottanut mennä yksin ulos pihan perälle. Ei kesällä, kun oli valoisaa ja hän saattoi nähdä ympärilleen ja tiesi, mitä lähistöllä oli. Mutta heti kun tuli pimeää eikä hän tiennyt, mitä pimeys kätki, pelko valtasi hänet. Hän muisti äidin kerran sanoneen, että oli typerää pelätä pimeää, koska pimeydestä huolimatta mikään ei ollut erilaista. Kaikki oli kuin päivänvalossa, taivas vain oli erivärinen.

Lohtu sekin, mutta laiha sellainen. Tora ei ollut enää katsellut ympärilleen, kun kerran kaikki oli samanlaista kuin päivällä.

Hän pelkäsi myös hämähäkkejä ja ampiaisia. Ampiainen oli kerran pistänyt häntä käsivarteen, kun hän oli huitaissut sitä pois. Hän ei unohtaisi sitä koskaan.

Tora ei ollut koskaan pelännyt menninkäisiä, peikkoja, noitia tai aaveita. Hän tiesi, että ne olivat taruelentoja, joista kerrottiin saduissa. Pimeän pelkokin oli lopulta helpottanut. Aikuisena hän ei pelännyt juuri mitään. Jos jotain, niin ihmisiä. Ihmisiä, jotka

halusivat satuttaa häntä, jotka eivät kyenneet hallitsemaan omaa käytöstään ja jotka olivat menettäneet järkensä. Heitä hän pelkäsi.

Oli oikeastaan hullua pelätä omia lajitovereitaan enemmän kuin eläimiä, mutta ihmisiä Tora *tosiaan pelkäsi*. Hän pelkäsi Harald Havren ja Jomar Larsenin kaltaisia ihmisiä. Arvaamattomia sieluja, joista ei koskaan tiennyt, mitä he aikoivat. Mitä uusia temppuja oli odotettavissa.

Tora ei tuntenut pelkoa istuessaan kalliolla Kipsvikassa turkispöytäjä majan takana ja katsellessaan, kuinka lokakuun ilta hämärtyi hämärtymistään, vuorten ääriiviivat pyyhkiytyivät vähitellen pois eikä horisonttia enää erottanut. Hän ei tuntenut pelkoa vaan jotain aivan muuta – jotain, minkä hän sairaanhoitajana tiesi paljon vaarallisemmaksi kuin puhdas pelko. Tunne, joka kihelmöi hänen ihollaan ja säteili lamaannuttavina voimattomuuden aaltona hänen lävitseen, oli ahdistus. Ahdistus oli pahempaa kuin pelko. Ahdistus kun ei liittynyt mihinkään kouriintuntuvaan, kuten hämähäkkiin tai ampiaisiin, jotka saattoi ottaa käteen ja todeta vaarattomiksi. Hahmoton ahdistus vain velloi hänen sisällään ja ympärillään, eikä hän saanut siitä otetta eikä kyennyt tekemään sille mitään. Se ympäröi hänet, hiipi hänen sisäänsä ja vei häneltä kyvyn ajatella järkevästi.

Tora tiesi, miten vaarallista oli antaa ahdistukselle valta. Niinpä hän kauhistui huomattessaan, miten lujasti puristi käsiään nyrkkiin ja puri leukojaan yhteen. Hänen täytyi ryhdistäytyä! Hänen täytyi hengittää rauhallisesti ja työntää ahdistus pois.

Mutta helppoa se ei ollut. Oli tuskallista tietää, että laiva, jota he olivat odottaneet koko kesän, oli upponnut, eikä sitä näkyisi enää koskaan. Heitä ei haettaisi, ei *Alkekongenilla* eikä millään muullakaan laivalla. Huippuvuorille ei tulisi enää laivoja ennen ensi kesää. Ja uutta kesää odotellessa päivät mataisivat ja luonto

vaihtaisi syksyn mittaan väriä, kunnes värit katoaisivat kokonaan ja heidän ylleen laskeutuisi yön musta ja tukahduttava pimeys.

– Ei! Tora puri rystysiään, jottei huutaisi ääneen. Hän ei halunnut! Hän ei halunnut olla täällä! Hän ei halunnut asua nuhjuisessa metsästysmajassa Oskarin ja Johanin kanssa. Hän ei halunnut taistella kylmyyttä ja pimeyttä vastaan, potea koti-ikävää ja kaivata normaalia elämää. Hän ei halunnut.

Sinun täytyy, Tora. Sinun on oltava sinnikäs. Ääni ei kuulunut korvissa vaan hänen päänsä sisällä, ja hän tajusi, että se oli hänen oma järkensä, joka ohjasi häntä. Sinun on jäätävä tänne asumaan kahden turkispyytäjän kanssa kesään asti. Hyödynnä osaamistasi, jotta selviydyt parhain päin! Muista, Tora, hän sanoi itselleen, tärkeintä on nyt vain selviytyä.

Tora hengitti sisään syvään ja rauhallisesti. Sitten hän hengitti ulos yhtä hitaasti ja rauhallisesti. Vähitellen hän tunsi ahdistuksen valuvan pois, ja hauras rauhan tunne täytti hänen kehonsa ja mielensä.

Hän nousi palatakseen mökille ja miesten luo ja tiesi, että hänen tehtävänään oli vaalia ja rakentaa sisälleen asettunutta uudenlaista rauhaa.

Oskar oli yksin mökissä, kun Tora meni sisään. Mies istui pöydän ääressä niska kyyryssä ja pää käsien varassa. Tora pysähtyi ovelle ja katsoi miestä. Minun täytyy ottaa pöytäliina esiin ja panna se pöydälle, jotta meidän ei tarvitse katsella tahraista pöytälevyä, hän ajatteli. Samassa hän tajusi, miten typerä ajatus oli, kun heillä kaikilla oli tärkeämpääkin ajateltavaa kuin tahraiset pöytälevyt ja koristeelliset pöytäliinat.

Kesti hetken ennen kuin Tora huomasi, että Oskar itki. Mie-

POLTTAVIA TUNTEITA POHJOISEN JÄÄMEREN RANNALLA

Tora on odottanut pitkään pääsyä pois syrjäiseltä Kipsvikin metsästysmajalta, kun hän kuulee pysäyttävän uutisen. Yhteysalus Alkekongen on törmännyt jäälauttaan ja uponnut. Edessä on valmistautuminen uuteen talveen, vaikka metsästysmajan resurssit ovat käymässä vähiin.

Selviytyäkseen hengissä Toran, Oskarin ja Johanin on uhmattava pimeyttä, äärimmäistä kylmyyttä ja jääkarhuja. Kun vastoinkäymisiin sekoittuu myös rakkautta ja mustasukkaisuutta, jokainen lipsahdus voi johtaa kohtalokkaiisiin seurauksiin.

Ellinor Rafaelsen on norjalainen kirjailija ja toimittaja, joka tunnetaan vangitsevasta historiallisesta Huippuvuorten yöt-sarjasta. Rafaelsen on asunut seitsemän vuotta Huippuvuorilla.

Huippuvuorten yöt on osa Pohjoiset saagat -kirjauniversumia – koukuttavia historiallisia kirjasarjoja, jotka kuljettavat lukijan Norjan vuonoilta revontulien loisteeseen.